

POSTANOWIENIE

Dnia 13 lutego 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Mirek (przewodniczący)
SSN Jerzy Grubba (sprawozdawca)
SSN Michał Laskowski

w sprawie **S. G.**

uniewinnionego od zarzutu popełnienia czynu z art. 278 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 13 lutego 2024 r.

z urzędu

kwestii dopuszczalności kasacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 31 sierpnia 2023 r., sygn. akt IX
Ka 609/23, zmieniającego w części wyrok Sądu Rejonowego w Pruszkowie z dnia
10 sierpnia 2022r., sygn. akt II K 854/21

na podstawie art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 523 § 1 i 2
k.p.k.

postanowił:

- 1. kasację pozostawić bez rozpoznania;**
- 2. obciążyć S. G. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

i

UZASADNIENIE

W postępowaniu przed Sądem Rejonowym w Pruszkowie o sygn. akt II K 854/21 w charakterze współoskarżonych występowali P. M., P. B., S. G. oraz A. G.

Wyrokiem z dnia 10 sierpnia 2022r. wydanym w powyższej sprawie, Sąd Rejonowy m.in. uznał S. G. za winnego tego, że:

1. w dniu 18 listopada 2020 r. w miejscowości P., ul. [...], gmina O., powiat w., dokonał uszkodzenia ciała wspólnie zamieszkującej z nim żony A. G. poprzez popychanie, uderzanie pięściami i dłonią otwartą w twarz i tułów i po kończynach, powodując zasinieniami na klatce piersiowej, zasinieniami kończyn górnych, ogniskowym zaczerwienieniem skóry na grzbiecie, zasinieniem na kończynach dolnych, skutkujące naruszeniem czynności narządów ciała na okres poniżej dni siedmiu, tj. przestępstwa z art. 157 § 2 k.k., za który to czyn wymierzono mu karę 6 miesięcy ograniczenia wolności, polegającą na nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin miesięcznie (pkt XI);
2. 18 listopada 2020 r. w miejscowości P., ul. [...], gmina O., powiat w., działając wspólnie i w porozumieniu z P. B. wziął udział w pobiciu M. K. w ten sposób, że zadawał pokrzywdzonemu ciosy trzymaną w ręku metalową pałką w głowę i w ręce jakimi osłaniał się pokrzywdzony, czym naraził go na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienia skutku określonego w art. 156 § 1 k.k. lub w art. 157 § 1 k.k., tj. przestępstwa z art. 158 § 1 k.k., za co, przy zastosowaniu art. 37a k.k., wymierzono mu karę roku ograniczenia wolności, polegającą na nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin miesięcznie (pkt XII);
3. 18 listopada 2020 r. w miejscowości P., ul. [...], gmina O., powiat w., działając wspólnie i w porozumieniu z P. B. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia złotego łańcuszka o kutym splocie i wadze 200 gram, czym działał na szkodę M. K., powodując straty w łącznej kwocie 34.000 zł, tj. przestępstwa z art. 278 § 1 k.k., za który to czyn, przy zastosowaniu art. 37a k.k., wymierzono mu karę roku ograniczenia wolności, polegającą na nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin miesięcznie (pkt XIII).

Na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 i 3 k.k. Sąd połączył orzeczone kary jednostkowe ograniczenia wolności i wymierzył S. G. karę łączną 2 lat ograniczenia wolności, polegającą na nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w

wymiarze 30 godzin miesięcznie (pkt XIV). Ponadto, na podstawie art. 46 § 1 k.k., zobowiązał on S. G. do naprawienia szkody wyrządzonej trzecim z zarzucanych mu czynów, poprzez uiszczenie na rzecz pokrzywdzonego M. K. kwoty 18.850 złotych, przy zastrzeżeniu, że naprawienie szkody w całości lub części przez drugiego ze sprawców tego czynu, tj. P. B. (pkt VII i IX), zwalnia S. G. od tego obowiązku w odpowiednim zakresie (pkt XV).

Apelację od powyższego wyroku wywiódł obrońca skazanych, w tym S. G..

W wyniku jej rozpoznania, wyrokiem z dnia 31 sierpnia 2023 r., sygn. akt IX Ka 609/23, Sąd Okręgowy w Warszawie, w zakresie odnoszącym się do S. G. (pkt 1 lit. c), zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- uchylił orzeczenie o karzę łącznej ograniczenia wolności orzeczonej w punkcie XIV,
- uniewinnił oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie 3 części wstępnej wyroku kwalifikowanego z art. 278 § 1 k.k.,
- na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 i 3 k.k. połączył jednostkowe kary ograniczenia wolności z pkt XI i XII sentencji wyroku Sądu Rejonowego i wymierzył oskarżonemu karę łączną roku i 2 miesięcy ograniczenia wolności, polegającą na nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym,
- zasądzone w punkcie XIX wyroku koszty sądowe za I instancję obniżył do kwoty 100 złotych. W pozostałym zakresie wyrok Sądu I instancji utrzymano w mocy.

Kasację od powyższego orzeczenia, w części utrzymującej w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Pruszkowie z dnia 10 sierpnia 2022 r., w zakresie pkt XV, w którym na S. G. został nałożony obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej M. K. w kwocie 18.850 złotych, wywiódł obrońca skazanego, podnosząc zarzuty:

- 1) naruszenia art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k. poprzez wewnętrzną sprzeczność zaskarżonego wyroku uniemożliwiającą jego wykonanie, polegającą na tym, że mimo uniewinnienia oskarżonego S. G. od zarzucanego mu czynu opisanego w pkt 3 części wstępnej wyroku, kwalifikowanego z art. 278 § 1 k.k., tj. zaboru w celu przywłaszczenia złotego łańcuszka, czym działał na szkodę M. K., utrzymano w mocy pkt XV wyroku sądu I instancji w odniesieniu do S. G., nakładający na niego

obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej M. K. do kwoty 18.850 zł, choć zaskarżonym wyrokiem został on uniewinniony od czynu zabronionego, który miał spowodować wskazaną wyżej szkodę;

2) rażące naruszenie prawa materialnego, mające istotny wpływ na treść wyroku, tj. art. 46 § 1 k.k., poprzez utrzymanie w mocy w zaskarżonym wyroku obowiązku naprawienia szkody.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

W wyniku analizy treści kasacji należało stwierdzić, że jest ona niedopuszczalna z mocy ustawy i chociaż była wadliwie przyjęta, obecnie należało pozostawić ją bez rozpoznania.

Zgodnie z treścią art. 523 § 2 k.p.k. kasację na korzyść można wnieść jedynie w razie skazania za przestępstwo na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, a w sytuacji skazania na inną karę niż kara bezwzględnej pozbawienia wolności, dla możliwości wniesienia kasacji przez stronę, konieczne jest podniesienie zarzutu opartego na jednej z przesłanek wymienionych w art. 439 § 1 k.p.k. (art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k.).

W niniejszym postępowaniu wobec S. G. co prawda zapadł wyrok skazujący, z tym, że wymierzono wobec niego karę ograniczenia wolności. Jednocześnie wywiedziona kasacja obrońcy obejmuje wyłącznie rozstrzygnięcia powiązane bezpośrednio z uniewinnieniem S. G. od popełnienia czynu z art. 278 § 1 k.k. I choć zarzut postawiony w tym nadzwyczajnym środku odwoławczym w swej treści jawi się jako zasadny, mając na względzie dyspozycję art. 523 § 2 k.p.k. należało go uznać za niekasacyjny, a tym samym kasację uznać za niedopuszczalną z mocy prawa.

Wbrew stanowisku skarżącego, w sprawie nie doszło do zaistnienia bezwzględnej przesłanki odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k., a innego rażącego naruszenia prawa. Wskazany przepis przewiduje bowiem, że orzeczenie podlega uchyleniu niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów oraz wpływu uchybienia na treść orzeczenia, jeżeli w jego treści zachodzi sprzeczność uniemożliwiająca jego wykonanie. Tymczasem w niniejszej sprawie nie mamy do czynienia ani z rozstrzygnięciem wewnętrze sprzecznym, ani też z

rozstrzygnięciem, którego wykonanie byłoby niemożliwe – brak jest wszak faktycznych przeszkód do wyegzekwowania od S. G. kwoty wynikającej z orzeczonego obowiązku naprawienia szkody.

W tej sytuacji, uprawnionym do wywiedzenia kasacji na korzyść S. G. jest jedynie jeden z podmiotów szczególnych, wymienionych w art. 521 k.p.k. (art. 523 § 4 pkt 2 k.p.k.), którego nie dotyczą omówione wyżej ograniczenia. Rozważenia wymagałoby jednak to, czy kasacja taka nie powinna zostać złożona zarówno na rzecz S. G., jak i P. B., którego sytuacja procesowa jest analogiczna.

Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

[J.J.]

(r.g.)